

1011

Tine fra min klasse var interesseret i tøj, men hun var ikke særlig fysisk. Når vi spillede rundbold eller høvdingebold i gymnastiktimerne, var hun bleg og bange, tynd og lille, pøvet. Hun sladrede til sin mor en dag jeg havde skubbet hende ind under den kolde bruser i kælderen hvor vi blev gennet ned når fru Jensen havde forsøgt at få os igennem sit program der fra gang til gang varterede.

Vi dyrkede alt fra jazzgymnastik hvor vi dansede til Gilbert O'Sullivan, til redskabsgymnastik hvor Annette og jeg og de andre drengepiger fik brugt vores kræfter ved at kravle op i rebene eller hoppe over splinten sat op på de øverste huller. Når vi spillede høvdingebold, tyranniserede vi de andre. Vi var nådesløse, men bedstevenner.

Tine var sart og svag. Når vi forsøgte at have hende med til noget, gik der blot et øjeblik; så ledte hun gruppens opmærksomhed hen på noget hun kunne, noget hendes storesøster havde sagt eller lært hende, noget hendes forældre havde købt. Det var som insisterede hun på at være noget særligt.

Hun ville gerne have mig med hjem og lege i det store hus i Strandhuse. Det var en hvidstensvilla beliggende oppe ad skrånningen fra fjorden. Huset lå længst nede ad en blind vej og begyndte med en stor carport hvorfra man kom ind i huset og videre igennem et stort køkken med spiseplads ind i en stue så stor som var det et hus i sig selv. Fra denne stue så jeg for første gang ud over fjorden og helt over til Rebæk, ja, længere endnu.

Tine viste mig rundt i huset, og hun gemte stuen til sidst; det var som var hele rundgangen en planlagt optræden, en tur hun nød

at tage mig igennem. Nedenunder i underetagen var ikke blot tre gode værelser til børnene; der var også træningsrum, sauna, poolen udenfor og æbleplantagen dér midt på skråningen mellem andre huse.

Jeg var taget om hjertet alene ved synet af swimmingpoolen, for jeg svømmede som en fisk og anede mulighederne i at have private forhold. Og så flerdoblede hun det vidunderlige ved at føre mig ind i stuen til sidst hvor udstigten gjorde mig mundlam. Det var som at stå midt i naturen.

Tines rundvisning sluttede ved flyglet i stuen. Her satte hun sig og spillede Für Elise med noder. Hun gik til klaverundervisning, ligesom hun gik til fransk. Og dans selvfølgelig. Hendes forældre gav hende alt det jeg ikke vidste jeg ønskede mig.

Jeg havde været på besøg første gang til fastelavn. Vi havde slået katten af tønden en kold februardag i den dobbelte carport, og jeg blev dronning i en ballertrækjole min mor havde syet af tyl. Det var det lykkeligste øjeblik længe for mig da jeg fik kronen sat på hovedet af Tines mor og i netop det kostume jeg havde haft på tegnebrættet i måneder.

Mit spirende venskab med Tine blev beseglet, for hun ville have mig på besøg igen, og min mor var henrykt. Jeg var selv mere reserveret:

– Hun er så kedelig, mor.

– Ja, men prøv nu, lille Karen, om det ikke går, det er godt at lege med *alle* pigerne.

Jeg vidste godt det bare var noget hun sagde fordi hun kunne lide Tines mor, og deres store hus.

– Det er sådan nogle ordentlige mennesker, læger begge to, Karen. Måske du også kunne blive læge en dag?

– Nej, jeg skal være matematiklærer, svarede jeg.

Snart blev det sommer, og poolen trak; der var noget særligt ved at kunne boltre sig privat fremfor at kæmpe om pladsen nede i byens svømmebad. Jeg så muligheder i Tines hjem selvom jeg ikke måtte

spille på flyglet. Det gjorde ikke så meget, for swimmingpoolen var det bedste.

Da Lone kom ind i vores klasse, fandt jeg ud af at rundvisningen med flyglet som højdepunkt var et program Tine gentog. Vi lo ad det komiske i hendes forsøg på at efterligne de fisefornemme voksne.

Tine ville gerne have venner, og det var sært, for hun havde to søskende der var næsten jævnaldrende. Jeg tænkte på min egen søster der var syv år yngre og helt umulig at forestille sig som lege-kammerat. Men Tines storesøster gad ikke høre på hende, og selv gad hun ikke lege med sin lillesøster når jeg var der.

Tine krævede mig på en sær måde der mindede om min egen mor. Jeg kunne ikke få hold på det. Jeg blev aldrig så glad for hende som jeg var for Susanne, Annette, Lone, Hella, ja, de andre piger.

Hendes forældre arbejdede til sent, forklarede Tine, som alligevel ofte blev hentet af sin mor i en Saab lige efter skoletid. Morens skældud da Tine sladrede om mit skub, sad i mig længe som en fløvekssem der ikke lader sig kradsse væk.

Men hun lavede mad til os af og til efter skoletid, og så sad vi børn sammen i deres store, hvide køkken henne ved spisebordet mens hun gik mellem komfur og køkkenbord og tilberedte maden. Det lugtede ikke af mad som jeg var vant til, for luften blev suget ud mens. De havde emhætte, fortalte Tine.

Min mor himlede af forbavselse engang jeg kom hjem og adspurgte om menuen sagde at vi havde fået medisterpølse.

– Fik I medister? Det troede jeg ikke at så fine folk ville spise.

Jeg stoppede irriteret for yderligere informationer. Jeg kunne have fortalt hende at vi spiste med bestik så anderledes at jeg ikke vidste hvordan jeg skulle holde på det. Men jeg tav; det var typisk for min mor at hun skulle udfritte mig udover grænsen for min tålmodighed når jeg havde været med nogen hjemme.

– Boede de pænt? Hvad fik I at spise? Hvordan var faren?

– Vi havde det bare sjovt, kunne jeg sige og håbe at det var forklaring nok. Det var det sjældent.

Tines mor syntes det var spændende at jeg samlede på frimærker, og at jeg havde fundet ud af hvordan man kunne få lavet førstedagskuverter. Jeg tog en af mine mapper med og viste hende. Jeg var særligt interesseret i Grønland, og også Færøerne gik an, for dér havde jeg en penneven.

– Og julemærker, tilføjede jeg. – Dem er jeg meget glad for. Min mors tante Thora har fundet alle de gamle til mig.

Mappen med julemærker var næsten komplet. Det forstod Tines mor godt. Sommeren efter fik jeg helt uventet et brev fra hende; hun var i Frankrig, og så havde hun fundet et nyt fransk frimærke dér og fået lavet en førstedagskuvert til mig.

Jeg blev meget glad, helt uventet glad. En uendelig række af muligheder viste sig med ét for mig: Jeg kunne rejse til andre lande, tale andre sprog, købe kuverter, varer, handle ...

Min mor suttede på min glæde som man sutter på et stjålet bolsje: Alt for længe og for optaget af hvor godt hun selv syntes det smagte. Jeg opdagede at der var gode oplevelser jeg ikke ville fortælle min mor længere. Hun tog dem blot fra mig som om de slet ikke tilhørte mig.

Om aftenen liggende i min seng på højre side og med venstre arm godt bøjet og presset ned mod mit venstre øre, så jeg ikke kunne høre en lyd fra soveværelset, lå jeg og lunede mig ved mit indre billede af den fine kuvert. Tænk at kunne rejse til Frankrig og finde et frimærke og få lavet en førstedagskuvert.

Tine var en pige, jeg en drengepige. Jeg kedede mig hurtigt over hendes pige påfund, det var som skulle jeg blot være tilskuer til alt det hun fandt på:

– Se, hvad jeg har tegnet.

– Hør, hvad jeg kan spille.

– Se, jeg er blevet bidt af en sjælden hugorm.

Min mor morede sig over den sjældne hugorm.

– Sagde hun virkelig, at den var *sjælden*? spurgte min mor for femte gang den eftermiddag.

– Ja, svarede jeg, og så lo vi igen.

Min mor kunne blive ved med at lave sjov med sådan noget.

Jeg var ikke altid sikker på hvordan jeg skulle opføre mig når jeg var hjemme hos dem i Strandhuse. Bestikket var sært, og knivene så ens ud i begge ender, men vi fik lov til at passe os selv. Der var ofte en anden dame i huset hvis moren var væk, og denne dame arbejdede også nede på biblioteket. I huset i Strandhuse var hun en slags reservemor. Ikke at hun passede os eller holdt os under opsyn, og med årene blev hendes passivitet en kær fordel.

Selv ved drengebesøg vendte hun det blinde øje til. Engang i 8. klasse havde vi overnattende drenge uden at hun påtalte det. De kom fra mit ungdomsskolehold i fransk, så Tine var i sit es, men blev skuffet over at den eneste hele sætning vi var i stand til at sige, var: *Voulez vous coucher avec moi?*

Den rare reservemor var også god at have ved hånden nede på biblioteket, opdagede jeg. Jeg kom brødebetyngtet derned en dag med en bog der var en dag over tiden. Bøden ventede.

– Dét skal du ikke tænke på, sagde hun og stak mig sit hurtige smil.

For hende var intet vanskeligt. Jeg kunne godt lide hende, men blev aldrig helt sikker på om hun var sand.

Min mor var for interesseret i disse rige børn fra Strandhuse. Jeg mærkede et stik af savn over det. Hun fortalte gerne om sin egen opvækst på proprietærgården ude i Fovslet, det var som syntes hun vi hørte mere til i Strandhuse end på Junghansvej, tænkte jeg og spurgte hende en dag ved udtræksbordet i køkkenet:

– Vil du hellere bo i Strandhuse?

– Nej da!

Hun benægtede hårdnakket, så meget at jeg fornemmede noget sandt i mit spørgsmål, og jeg lo det væk ved at drille hende. At vi snarere hørte til dem henne på Knud Hansensvej, hvor rosset boede:

– Vi burde bo henne hos dem, sagde jeg og gjorde et kast med hovedet i retning af boligblokkene.

Senere på dagen skulle jeg op på Sci. Hedvigs Hospital og synge for de syge, det glædede jeg mig til. Stemningen havde en alvor i sig iblandet al juleriet, som jeg satte pris på. Jeg var en af veteranerne allerede, havde været med fra dengang vi blot var tre små piger. Tine var en af de andre der gik rundt på stuerne med vores englevinger og lys og delte glæde ud.

Min stedfar var inde i stuen. Det var ikke til at sige hvad han havde for, han sad ved spisebordet, bøjet over noget. Min mor fandt rugbrødet frem, noget fedt og lidt leverpostej og smurte nogle store humpler. Dem skulle hun ud til Blackte med, den havde ikke fået mad siden aftenen før.

Jeg sad lidt og sank sammen, lyttede ind mod stuen, hvad lavede han? Og hørte så hendes løbende skridt, hun kunne egentlig ikke løbe, men hun gjorde et forsøg:

– Blackte er død!

– Nej, nej, nej, brølede jeg foran min krop, allerede oppe.

For en gangs skyld gav jeg slip. Dette var ikke sandt, ikke sandt, ikke. Jeg løb derud på nøgne fødder, vi løb om kap, min stedfar og jeg.

Den lå i sin store kurv og var stiv. Den lå på siden med benene strittende fra sig. Munden stod lidt åben, læberne var trukket anspændt tilbage, der lå lidt spyt på tæppet.

Jeg stoppede abrupt. Med ét var det ikke Blackte der lå der, men et stift kadaver, som lå den allerede udstoppet og klar til udstilling som de andre dyr min stedfar havde stående rundt om i huset. Jeg knælede ned ved kurven og stak en forstgittig hånd frem, klappede den på siden.

Den var kold og stiv som et bræt. Jeg blev stående til jeg opdagede at jeg frøs, gik ind og tog vintertøj på og gik derud igen, denne gang alene. Jeg var glad for at kunne sidde der alene. Åh, Blackte.

Hvor tit havde jeg ikke bøjet mig ned til den når jeg kom hjem og var ked af det eller glad. Denne store hund som altid var glad for mig og klar med et kys og en lille trøst hvis det skulle være. Jeg græd igen.

havde vist sig ferme. Jeg pegede uden at plage, og de vidste hvordan de skulle smigre ham til at betale ved at nævne hvor heldig jeg var at have sådan en sød far. Sød far? Både min stedfar og Henrik var nogle røvhuller.

Tine kom gående og blev glad over at opdage at jeg var i skolegården allerede, hun troede jeg var interesseret i at snakke. Jeg havde ikke kræfter til det, var træt på en uhyggelig måde som var der ikke på bunden af mig mere benzin at tanke af, som ville det nemmeste være blot at lægge sig ned, lade sig flyde med i den allerstidste, beskidte sjat, lade stå til.

– Hej Karen.

Hun satte sig ned ved siden af mig, bemærkede bukserne som jeg endnu ikke havde fået lov til at bruge når som helst. De hørte til mit pæne tøj, selv nu et lille år efter konfirmationen. Jeg havde forklaret min mor ved morgenkaffen at bukserne måske kunne få mig igennem dagen der ellers var så ulykkelig som jeg kunne forestille mig den. Tine syntes bukserne var pæne, hun ledte efter en anledning til at vi skulle sludre som ventinder, men mit morgenhumør, min kærestesorg, mit væsen bød imod. Jeg ville ikke. Kunne hun i det mindste ikke lade mig være i fred? Et rasert vældede frem i mig. De rige svin ude fra Strandhuse skulle fandeme ... Ja, hvad skulle de?

Jeg klappede i. Ønskede hende i helvede. At sidde der og rose mine lyslilla gabardinebukser som var pæne, jo, men havde hun ikke selv 10 par af samme slags, og vidste hun mon hvordan det havde været en udspekuleret prøve af Grimmske dimensioner at få narret de bukser fra trolden? Ja, selv dette at få lov til at bruge dem i dag havde krævet sit. Det vidste hun selvfølgelig ikke, og måske ville hun også bare være flink. Men at sidde der og rose mine lyslilla gabardinebukser?

Som om de var noget særligt heller. Det var bare et par bukser. Jeg kunne selv købe et par nye af de penge jeg tjente i kirkekoret. En månedsløn, og jeg havde et par nye bukser. Og nu tjente jeg også penge som barneptge for to nye børn. Nej tak, Tine.

Hun havde ikke rigtige veninder som vi andre. Hun havde engang sidddet med to stænger grønt snot under næsen uden at ænse det, og hele klassen havde moret sig. Det var som forsvandt hun over i en anden verden indimellem, og så pludseligt peb hun alligevel og sladrede.

Hun kan i virkeligheden intet tåle, og så får man ikke nogen venner. Sådan er livet, tænkte jeg. Selvfølgelig forstod hun ikke at de bukser betød noget særligt for mig. Hun forstod ikke noget, vidste ingenting. Jeg vidste til gengæld ikke at jeg var vred på overklassen, og at hun blev en repræsentant for den klasse den morgen. Det hed sig på skolen at hun havde været vild med Henrik, og at jeg imod alle odds havde scoret ham. Måske var det mest Henrik selv der var sikker på at det forholdt sig sådan.

Hun blev ved, forsøgte at komme i snak, og jeg afviste hende surt. Gad ikke tale med hende eller med nogen som helst. Men et klasserasert rejste sig den morgen. Jeg mærkede mig at de to, hende og Henrik, tilhørte én gruppering, og jeg selv en anden. Jeg foragtede denne rigmandsgruppe lige så meget som jeg foragtede den kendsgerning at min mor ønskede os så inderligt ind i den at hun stadig troede sig selv inde i den. Jeg besluttede mig for at jeg ikke kunne lide Tine. At jeg fra da ville være tavs.

Jeg vendte ryggen til Tine og gik op i vores klasse hvor jeg fik et par minutter for mig selv.

Samme aften arrangerede nogen i klassen en komsammen hjemme hos Claus, han var uventet alene hjemme, og det skulle fejres. Drengene i klassen var henover 8. klasse blevet mere voksne i det, og nu var vi kommet i 9. Jeg tog med:

– Op på hesten igen, Karen, sagde min mor og sendte mig afsted med en ekstraordinær tilladelse til at blive ude til klokken 23.

Vi talte ikke om døren til soveværelset som jeg havde hamret i aftenen før. Men hun var sikker på at et besøg hos Claus var det allerbedste jeg kunne gøre for mig selv. Jeg anede svagt at mit tunge hjerte var anstrengende for hende at have hjemme på matriklen. Jeg

Han vendte sig om mod mig:
– Spiller de ikke godt, de her drenge?
Traffic Jam eksploderede ud af hans store højtalere.

*From the eighteenth century cobblestone streets
With the horse and the carriages to rest our feet
To the train and city tram
Came the birth of mechanical man*

Jeg holdt ud et par måneder på gymnasiet, men kørte en eftermiddag ud til min mor med en oplysning:

- Jeg holder op med at gå der.
- Hvor? spurgte min mor henne fra vasken mens hun hældte en kop kaffe op til mig.
- Ja, gymnasiet, hvad ellers?

Jeg var kommet i klasse med Tine. Heldigvis også med Bodil fra parallelklassen på Sct. Michaels Skole. Bodil og jeg genopfriskede jævnligt vores minder fra sommerhuset i Middelfart, hun var uforanderlig, på en særlig stille måde, sagde ikke meget af sig selv, men des mere tænkte hun, des mere vidste hun. Hun var bogligt stærk også, og så kunne vi more os over det samme. Hendes latter kunne komme uventet højt, pludseligt, som huggede hun ind på sin egen stilhed og fik udlignet på lyd. Jeg var glad for at hun og jeg kom i samme klasse på gymnasiet.

- Nej, Karen, det mener du ikke?
- Min mor satte sig tungt på skamlen. – Nej ...
- Jo! Jeg kan ikke holde det ud, jeg *vil* ikke!

Jeg havde allerede første skoledag været ked af at gå der. Min diffuse uro henover sommeren havde vist sig begrundet. Det var ikke fordi jeg tvivlede på mine boglige evner, havde aldrig gjort det, men jeg havde ikke glædet mig til gymnasiet. Jeg skulle for første gang i mit liv begynde på noget helt nyt, sådan føltes det.

For første gang havde jeg skullet undvære mit slæng. Der var ingen af mine håndboldveninder der skulle i gymnasiet efter 9. klasse, end ikke Annette fra min klasse, hun ville blive på Sct.

Michaels Skole fordi hun brugte mere tid på sin sport end nogen-
sinde.

Heller ikke Susanne havde givet mig håb. Hun skulle ganske vist
med op på gymnasiet, men hun var sproglig. Der var en lille stem-
me indeni mig der havde forsøgt at advare mig den sommer. Men
vildskaben sammen med Kurt vandt over mine bange anelser. Jeg
var på vej væk fra min onde stedfar, jeg kørte på motorcykel med
Kurt og gjorde lige præcis som det passede mig, for første gang i mit
liv.

Tine faldt i hak med flere af de andre piger i klassen allerede den
første skoledag. Bodil og jeg havde gået rundt sammen som et par
hunde ingen gad klappe, og kunne ikke rigtigt få hold på hvad der
var det rette at gøre. Pigegruppers magtkampe havde vi ingen træ-
ning i. Jeg for min del var stiv i nakken af en skræk jeg aldrig før hav-
de ladet få taget i mig.

Jeg prøvede at fortælle min mor om hvordan Tine og hendes
slæng havde lukket os ude på den diskrete måde piger bruger. Deres
udspekulerede manøvrer var begyndt som stigende blikke, blevet til
halvt bortvendte kroppe, tavshed hvis jeg spurgte én om noget, fints
hvis jeg svarede på et spørgsmål der alligevel ikke var til mig, alt an-
bragt på rette tid og sted så det gjorde mig vanvittig ked af det hvis
jeg tog det ind, mærkede det. Længe havde jeg holdt stand, holdt
det ude i armslængdes afstand, havde hanket op i Bodil og i mig selv.

– Jeg har sagt til Bodil at de ikke skal få skowlen under os, mor.

Min stemme blev grødet, forsvandt næsten, men min mor så
stadig på mig som forstod hun det ikke.

– Det skal de heller ikke have lov til, sådan nogen dumme tøser.
Du skal lade som om du er ligeglad med dem, Karen.

Min mor troede hun havde en løsning, men vidste ikke hvad det
drejede sig om. Hun kendte ikke min bekymring, min uro over
hvordan jeg skulle klare alle de nye fag? Oldtidskundskab?

Oldævi blev det kaldt, som om det gled lettere ned af den grund.
Og fransk, som jeg halvhjertet havde forsøgt at lære på aftenskole
i begyndelsen af 9. klasse sammen med Susanne. Kunne min mor

ikke forstå at det betød noget at Tine siden de små klasser havde fået privatundervisning derhjemme, at hun var flydende i fransk, flydende i at gå på gymnasiet allerede?

– De har fået skovlen under mig, jeg vil ikke gå der, hvitkede jeg til min mor.

Jeg rømmede mig, rettede mig op. Nu var det sagt. Jeg havde givet op. Min mor måtte for min skyld tro at jeg bare kunne lade som ingenting.

Hvad skulle Bodil og jeg have gjort ved de andre piger? Det var udelukket at Bodil pludseligt udviste sociale anlæg og kom i snak med den flok vi ikke kendte. Tværtimod, for hver dag der gik, blev hun mere og mere tavs. Jeg, der var vant til at være med og ofte også føre an, havde kun kunnet finde ud af at kigge. De andre piger i klassen spillede ikke boldspil og var i det hele taget ikke fysiske, sådan som jeg var det. De gik i flok og fniste, de gik på toiletet sammen, nogle af de andre talte også fransk fordi de havde haft hjemmeundervisning. Jeg var ikke med. Det stod klart.

– I går rakte jeg for allerførste gang hånden op i fransk, forklarede jeg min mor. – Timerne foregår på fransk, vores lærer, pettit Olsen insistere på at vi taler fransk hele tiden.

– Jamen du rakte hånden op ...

– Ja, og sagde *Je ne sais pas*, mor.

Min stemme lød opgivende, men min mor nikkede opmuntrende og løftede interesseret øjenbrynene. Hun ville gerne høre oversættelsen.

– Det betyder: Jeg ved det ikke.

Hun fordøjede skuffelsen over mig, prøvede at skjule den:

– Hvad med Bodil? forsøgte min mor som vidste vi var glade for hinanden.

Bodil havde smilet sit Mona Lisa-smil og holdt ud. Men det bare voksede i styrke og omfang. Tine tog revanche. Jeg vidste det egentlig godt, og på en måde var det fair nok hvis man brugte den regnestok som jeg kendte fra Junghansvej, KFUM og Knud Hansensvej. Den med de fleste privilegier vinder som regel til sidst, det vidste jeg.

Min mor sad stadig med sin første kop kaffe og havde ikke taget af den sandkage hun havde klar da jeg kom.

– Vi har holdt sammen, svarede jeg. – Bodil er en god veninde, tilføjede jeg og tog et stykke kage fra fadet.

Min mors angst var ubevægeligt, de brune øjne kolde. Skønt jeg var flyttet hjemmefra, havde jeg håbet på at hun ville tage med mig op på gymnasiet og tale med rektor. Dét kom ikke til at ske, forstod jeg.

– Hvits du er gammel nok til selv at bestemme at du vil holde op, så er du også gammel nok til selv at rode dig ud af det, konkluderede hun og rejste sig.

Jeg havde forsøgt som jeg bedst kunne. Havde kastet min energi over på drengene i klassen og ellers holdt sammen med Bodil når vi gik gennem gangene, skulle i kantinen, inde i klassen hvor vi sad ved siden af hinanden. Men indflydelsesmæssigt var det hos drengene jeg sonderede terrænet. Sådan havde jeg altid gjort.

Min mor skrabede med noget nede i køkkenvasken. Hun var ikke til sinds at sætte sig igen.

– Du kan selv tage ned på Sct. Michaels Skole bagefter og spørge om de overhovedet vil have dig tilbage.

Hendes ord kom nøgternt, det var afgjort, der var ingen trøst at hente. Sådan var det. Afgjort. Jeg begyndte at græde. Kunne hun ikke se at jeg havde kæmpet? At jeg havde brug for at hun trøstede mig?

Jeg tænkte på en af drengene fra gymnasteklassen som hed Bo. Han var sød, havde været rar ved mig fra begyndelsen. Vi boede i samme retning og havde fulgtes hjemad på vores knallerter. Stod de første dage og snakkede lidt dér hvor jeg skulle dreje af. På tredjedagen kørte vi videre hjem til ham og gik i seng med hinanden. Det var ikke noget særligt, jeg var jo kæreste med Kurt, og sådan skulle det blive ved med at være. Var jeg ikke glad for ham, tænkte jeg bagefter. Jo, helt bestemt.

Men at gå i seng med en anden betragtede jeg som et udvidet håndtryk. Der var langt mere intime ting jeg kunne gøre sammen med et andet menneske, som f.eks. at fortælle om min stedfar. Des-

uden bestemte jeg selv suverænt hvem jeg gjorde det med. Den kendsgerning måtte ligesom statueres med et eksempel. Jeg havde sex med mange imens jeg var kæreste med Kurt, dårlig sex, anonym sex, fuldmandssex. Det blev ved. Men nu sad jeg og tudede med et halvt stykke sandkage i hånden.

– Mor, vil du ikke nok gå med?

Hendes hænder var travle på køkkenbordet lige ved siden af vasken, udtræksbordet havde hun skubbet hårdt på plads ind i bordet. Hun æltede vredt i en dej. Hun sagde ikke noget længe, og jeg tørrede øjnene, måske var der håb. Hun skulle som regel bruge tid på at sunde sig oven på en overraskelse. Hun vendte sig om mod mig:

– Du kan holde op i gymnastet, men du ordner det selv, og du tager den realeksamen til sommer!

Jeg tænkte på Tine igen. Jeg kunne ikke fortænke hende i at hun havde taget revanche for min afvisning. Loven blandt primater er grim. Vi lader os åle når vi er nødt til det. Når vi ikke er nødt til det længere, finder vi os ikke i en skid, tager hævn om muligt, uanset hvor vi kommer fra.

Jeg tørrede mine øjne igen. Det nyttede ikke at græde. Min mors stemme dirrede af rasert. For en gangs skyld var hun ikke ved at græde:

– At du vil være det bekendt.

Jeg tænkte på Kurt, med ham var det anderledes end med de jævnaldrende drenge fra de pæne kvarterer. Vores forhold var virkelig tilfredsstillende, også seksuelt, hvor jeg i de første uger mærkede en generthed hos mig selv. Her var virkelig noget på spil, for jeg skulle jo se ham i øjnene igen næste dag når lyset ikke var slukket. Og jeg var vild med ham. Jeg overvandt det kejtede imellem os og ledte hans hænder på rette vej. Han var lærenem og gav på mange måder udtryk for sin taknemmelighed over at stå i lære hos et fritstødet skød. Jeg belønnede ham ved at komme intenst hver gang. Vi var altid sammen om aftenen.

Om jeg ville være det bekendt?

– Ja, det er takken, mor, tænkte jeg og passede på ikke at smile.

stille i fred, tænkte jeg. Til gengæld måtte jeg selv sætte alle mine kommaer, og min mor funderede stadig over hvordan det kunne gå uden hendes assistance.

I 1. q var vi 32 elever til en begyndelse, fire mødte aldrig op, og efter et par måneder var vi declimeret til den faste stamme på et parogtyve. Aldersspredningen var stor, og selvom jeg var næst yngst, havde jeg det som en fisk i vandet. Det faglige stof var nemt, vi holdt tit klassefest, og i frikvartererne spiste vi kage, drak kaffe og røg cigaretter i det hjørne af gymnasiet som vi gjorde til vores.

I de fleste frikvarterer defilerede Tine forbi på vej til kantinen; hun måtte være meget sulten, tænkte jeg af og til når jeg så hende. I vores klasse klarede vi indkøbene i ét hug og skiftedes helst. Bodil så jeg en enkelt gang. En dag hørte jeg at hun var holdt op.

I vores klassehjørne spillede vi whist, og hurtigt blev det til et pige- og et drengehold. Drengene sad inde i et aflangt møderum med glasruder, så vi kunne holde øje med dem fra vores hjørne. Klaus og Evan var med på holdet, og nogle gange kom de med så vilde meldinger forud for et spil at vi gik derind for at se spillet, se hvordan det gik.

Jeg holdt øje med Klaus selvom det var sparsomt med resultater. På en måde opførte han sig som et barn, fjollet, tilsyneladende ude af stand til at tage noget som helst alvorligt. Hans far var vicedirektør på gymnasiet, og jeg havde en dag i alvor spurgt ham:

- Er det ikke irriterende?
- Jo, for han vil ikke smøre madpakke til mig.

Jeg blev mundlam over hans svar; de var ofte flertydige, aldrig kun alvorlige, ægte. Jeg lod ham være og kyssede i stedet en rødhåret dreng fra klassen til en fest i et kollektiv. Mine nye grønne læderbukser skulle luftes, og Klaus sad inde i stuen og drak øl og snakkede med de andre fyre.

En dag havde vi fritime. Ole var for en gangs skyld syg, og kortspillet tog os til nye lydntveauer. Vi sad begge hold inde i glasburet, som vi kaldte det, to gange Gitte, Inge, Dorte og jeg. Da der var